

Der var engang —

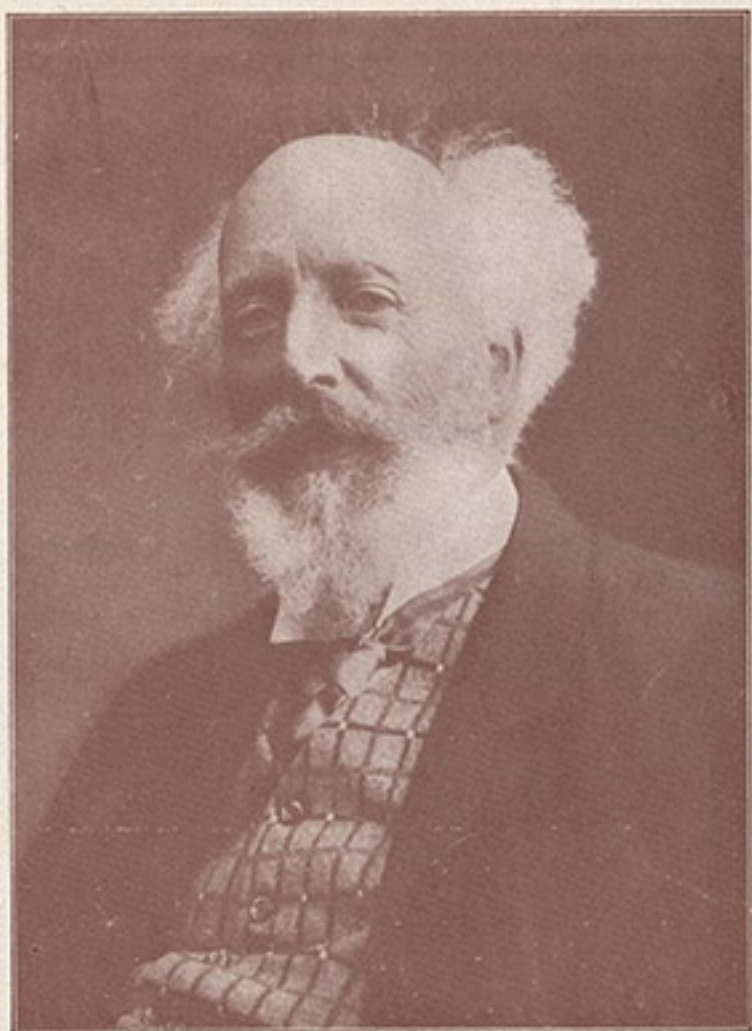
Eventyrkomedie af Holger Drachmann

CLARA PONTOPPIDAN.

Frit bearbejdet for Film af Palle Rosenkrantz

Isenesat af Carl Th. Dreyer

HOLGER DRACHMANN

Der var engang -

Eventyrkomedie af Holger Drachmann

Rollebesætningen.

Kongen af Illyrien	Kgl. Skuespiller Peter Jerndorff
Prinsessen	Clara Pontoppidan
Prins Jørgen af Danmark..	Svend Methling
Kasper Røghat	Hakon Ahnfeldt-Rønne
Ceremonimesteren.....	Torben Meyer
Papegøje-Kammerherren ...	Schiøler-Linck
Schweitzeren	Viggo Wiehe
1ste Frier.....	Mohamed Archer
2den Frier	Henry Larsen
1ste Hofdame ..	Lili Kristiansson
2den Hofdame.....	Jun Zimmermann
3die Hofdame	Bodil Faber
Bolette Fadebursterne	Karen Thalbitzer
Køgemesterinden	Emilie Walbom
Bissekræmmeren	Lars Madsen
„Doktor-Dorthe“	Wilhelmine Henriksen
Kulsvieren.....	Frøderik Beth

Der var engang en Konge af Illyrien, der havde en Datter, som han forkælede og forgudede over alle Grænser. Og stort Ry gik der af hende paa Grund af hendes sjældne Skønhed. Men hendes Hjerte var hovmodigt og koldt.

Fra alle Verdens Kanter strømmede der Friere til for at anholde om hendes Haand. Men ingen af dem fandt Naade for hendes Øjne. Og hun lod det ikke være nok med at sige Nej, men hun havde Øgenavne og haanlige Ord til enhver, der havde den Dristighed at løfte sine Øjne til hende.

Paa samme Tid var der en ung Kongesøn i Danmark, til hvem Rygtet var naaet om den illyriske Prinsesses Dejlighed. Fra det høje Nord stævnede han med Kasper Røghat, sin Tjener og Fortrolige, over Sø

Den rare, gamle Konge.

og salten Vove for at vinde hende. Men ligesom de andre Bejlere høstede han kun Spot og Spe og maatte drage hjem med uforrettet Sag. —

Den Prins, der vendte tilbage fra Sydens Lande, var ligesom en helt anden end den, der drog ud. Han, der før havde været den gladeste blandt de glade, — han var næsten ikke til at kende igen. Helst red han ensom ud i Skoven; for der var én, hvis Billede han aldrig kunde glemme.

Dybest inde i Skoven bag en væltet Trærod boede

en gammel Bissekræmmer, som nedstammede fra de Underjordiske. Han kendte Prinsens Sorg og Savn og havde besluttet at hjælpe ham.

En Dag dukkede han op paa Prinsens Vej. Og en

„— Jeg har haft mine Hofdamer hos mig. De kan bevidne, at det hele blot er en lille Spøg!“

pragtfuld Kobberkeddel havde han med sig; naar man aandede paa den, kunde man skimte, hvad der ellers er skjult bag Fremtidens Slør. Den gav han Prinsen; og han viste ham i dens Spejl, hvordan han skulde fange Lykken.

Sammen med Kasper Røghat begav Prinsen af Danmark sig nu atter ud paa den lange Rejse til Illyriens Land. Forklædt som en Stodder, med Legetøj til Store og Legetøj til Små i en Pose over Nakken, gik han op til Slottets Park, hvor Prinsessen søgte at faa Tiden slaaet ihjel ved at spille Ring med sine Damer. Her satte han sig ned under et Træ og gav sig til at svinge en Skralde for at fange Prinsessens Opmærksomhed. Men det var ikke nogen helt almindelig Skralde, den kunde spille alle de Valse, Hopsaer og Polkaer, man havde kendt fra Verdens Skabelse.

Da Prinsessen hørte det, sendte hun en af sine Damer hen for at spørge, hvad Instrumentet kostede, for hun havde Lyst til at købe det. —

Et Kys af Prinsessens røde Mund, svarede Stodderen.

— Jeg tror ikke, han er rigtig klog, sagde Prinsessen.

Men hvad — et Kys er jo blot et Kys, men Skralden var der absolut ikke Mage til, saa det endte med, at hun alligevel betalte Prisen.

Nu satte Stodderen sig til at rude paa sin

Clara Pontoppidan som Prinsessen.

der hørte til dem, der vil

Jo, det kunde hun godt, men den var dyr. Det var nemlig en højt aparte Keddel, for naar man aandede paa den, viste den i sit Spejl Billedet af den, man engang skulde giftes med. Og vilde Prinsessen have den, saa vilde Stodderen til Gengæld sove en Nat i hendes Kammer. — Jeg tror, han er gal, sagde Prinsessen.

Men hvad — naar man tænkte sig rigtig om... Den Nat fik jo nok en Ende, og de smaa Hofdamer var jo hos hende, — Kedlen skulde og maatte hun i hvert Fald have!... Og Stodderen blev da ved Midnats tid lukket ind i Prinsessens Kammer.

Men imidlertid var Kasper Røghat gaaet til Kongen og havde fortalt ham, at Prinsessen, der saa haanligt havde afslaaet Prinsen af Danmarks Haand i Stedet for havde foretrukket en simpel Stodder, der just nu sov i hendes Kammer. Hvis Kongen ikke straks lod dem jage af Landet sammen, vilde Prinsen erklære Illyrien Krig.

Kongen, der var let at forskrække og vred over, at hans Datter i sin Letsindighed satte Rigets Velfærd paa Spil, begav sig til Sovekammeret.

Peter Jerndorff som Kongen.

Seend Methling som Prins Jørgen af Danmark.

Tableau!

Og samme Nat maatte Prinsessen forlade Kongens Gaard ved denne sølle Stodders Side.

Efter en lang og brydsom Rejse naaede de endelig Danmarks Land og fandt deres fremtidige Hjem i en gammel Pottemagerhytte dybt i Skoven.

Som en ond Drøm forekom Livet Prinsessen. Først havde hun troet, at det altsammen blot var en Straf, hendes Fader havde udtænkt for hendes Hovmod, og tit og ofte kom det gamle Stivsind op i hende, men hun opdagede snart, at her var det ikke længere hende, der befalede, men at Pottemagerens Ord var den Lov, hun maatte lyde. Og langsomt begyndte hun at finde sig i sin Skæbne.

Den ene Dag gik som den anden i Kamp for Brødet. Hun, der før havde været det unyttigste Menneske under Solen, opdagede nu, at hun dog duede til noget og lærte efterhaanden Arbejdets Velsignelse at kende.

Der herskede Travlhed i Pottemagerhytten. Naar Potterne var formet, blev de brændt, og naar de var brændt, skulde de jo helst sælges, og derfor begav Pottemageren og hans Kvinde sig en Dag afsted til Marked.

Deres Vej faldt forbi Kulmilerne. Og Kulsvieren, der netop havde mistet sin Medhjælper, som Jægerne havde taget paa Vildttyveri og klynget op i en Eg, bad Pottemageren blive og hjælpe til med at passe Milerne.

Hun maatte da begive sig alene til Marked. Men i Udkanten af Skoven blev hun overfaldet af Prinsens Mænd, der slog alle hendes Potter og Kar itu. Og med Trillebøren fuld af Skaar, gik hun i Nymaanens Skær den tunge Gang tilbage.

Da Pottemageren hørte om den Ulykke, der havde ramt dem, gjorde han sig rede til at gaa paa Vildttyveri. Kunde man ikke faa Føden paa hæderlig Vis, maatte man skaffe sig den, som man bedst kunde! Hun bad og tryglede ham om ikke at gaa. Men til ingen Nytte. Og da han kom hjem ud paa Natten, efter at han har været jaget af Jægerne, forstod hun først rigtig, hvad det vilde sige at miste ham. Og hun tilstod ham da for første Gang sin Kærlighed.

Trange Tider oprandt for de to Mennesker ude i

Ahnfelt Rønne som Kasper Røghat.

Pottemagerhytten. Til Fattigdom kom Sygdom og Sorg,
— men Modgangen knyttede dem blot tættere
sammen.

Hun havde hørt sige, at Prinsen skulde have paa-
lagt sit Tyende altid at være god mod de fattige, og
hun besluttede derfor at gaa op til Borgen og bede om
nogle Levninger.

Men saa snart hun var gaaet, begav ogsaa Potte-
mageren sig afsted. Ogsaa han havde et Ærinde paa
Borgen.

I Borgkøkkenet blev Pottemagerens Kone venligt
modtaget og sat til at gøre Nytte for Føden. Mens hun

sad ved Arbejdet, kom Kasper Røghat ned og meldte, at Prinsen pludselig var kommet hjem. Han skulde have holdt Bryllup idag med en udenlandsk Prinsesse, men hun var blevet syg paa Rejsen. Det var imidlertid Prinsessens Ønske, at Vielsen alligevel skulde finde Sted, og hun havde sendt sin Bryllupsskjole i Forvejen. Nu skulde Kasper maale alle Kvindfolk paa Slottet, og den, der kunde passe Dragten, skulde være Prinsessens Stedfortræder under Vielsen, men heller ikke længer!

Det viste sig, at Pottemagerkonen var den eneste, Maalet passede paa, og man bød hende blive, skønt hun bad og bønfuldt om at maatte vende hjem til sin syge Mand. —

Og saa stod da Brylluppet mellem Prinsen af Danmark og Pottemagerens Kone. Midsommerdag var det, Lykkens og Glædens Dag, hvor selve Naturen stod Brud.

Og Ungdommen dansede, og paa Fædrenes Gravhøje var der tændt Blus til Ære for Sommeren, Lysets og Kærlighedens Tid.

— — —
Men Pottemagerkonens Øjne stod fulde af Taarer bag Brudesløret.

Prinsen bad hende blive hos sig altid som sin rette og sande, trolovede Brud.

Men hun bare græd.

For hendes Skyld vilde han bryde Pagten med den Prinsesse, i hvis Sted hun var blevet viet til ham.

Men hun græd og vægrede sig.

Da bød Prinsen at sende Folk ud for at brænde Pottemagerhytten af og klynge Stodderen op i det nærmeste Træ.

Men hun bønfuldt ham om hellere at lade hende selv dræbe, naar blot hendes Husbond maatte leve.

Da gav han sig endelig tilkende for hende som den Prins, hvis Haand hun havde forsmaaet, og som den Stodder, hun havde delt baade onde og gode Dage med. Se, nu var hun dog blevet Prinsesse af Danmarks Land! . . .

Men der var én, der havde hørt en lille Fugl synge om Brylluppet og var kommet dragende langvejs fra.

Hvem tror De det var? Ja, gæt engang!

330

Dansk-svensk Films I/S
Vimmelskaftet 36
København K.

øjer saavel Filmen som dens
Reklamemateriel med absolut
Enerot. Ved Misbrug vil der
blive nedlagt Forbud og Er-
statningskrav gjort
gældende.